

Сельма не мала родини. У неї була Рут. І Каспер. Але Каспер був собакою. А Рут — просто сусідка, що піклувалася Сельмою відтоді, як Сельміні мама й тато загинули, спускаючись з гори на санях.

Те, що я зараз розповім, почалося першого грудня. Грудень — це місяць дивовиж і магії. Сельма завжди після уроків ходила додому сама, але цього дня на неї біля школи чекали Рут із Каспером.

- Що ви тут робите? — сторопіла Сельма.
- Нам треба подивитися спадщину, — відповіла Рут.
- Ми отримали спадщину? — спитала Сельма.
- Не ми, а я, — відповіла Рут.
- А від кого? — схвильовано спитала Сельма.

— Від однієї родички, — відповіла Рут. — Вона померла. Тож я успадкувала її майно.

Більше вони нічого не говорили, але, простуючи сірим містом, Сельма думала про родичів і спадки, що так зненацька звалюються людям на голову. Вона думала про це аж поки вони прийшли до будівлі, якої вона раніше ніколи не помічала. Це було трохи дивно, адже Сельма знала всі місцини на Яструбиному Пагорбі і безліч разів ходила саме цією дорогою. Будівля мала красиві дерев'яні двері під старовину та здоровенну вітрину з написом АНТИКВАРІАТ. Рут дістала ключ і відімкнула двері. Всередині було повно книжок, іграшок і чудернацьких старожитніх речей.

— Ого!

Тут були дзиги, музичні шкатулки, заводні іграшки та грубезні томи казок. У закапелку кімнати стояв запилений прилавок, завалений паперами.

— І все це ми успадкували? — запитала Сельма.

— На жаль, — відповіла Рут, — це просто...

— ...фантастика! — вигукнула Сельма.

— ...жах, — мовила Рут.

— Скільки книжок!

— Забагато нісенітниць і вигадок.

Рут зітхнула.

Її окуляри вже вкрилися шаром пилу. Вона вийняла хустинку і, поки протирала скельця, весь час скрушно зітхала.

Сельма почала розглядати скарби. На полиці стояла якась фотографія. Вона щосили здмухнула з неї пил і побачила там малу дівчинку та кількох похмурих жінок, що стояли в ряд.

— Хто це? — запитала Сельма.

Рут подивилася на фотографію й звела брови.

— Мої тітки.

— У тебе є тітки? — спитала Сельма.

— Звісно ж у мене є тітки, — відповіла Рут.

Єдина жінка, що мала веселіший вигляд, показувала тій малій дівчинці
язика.

— Вона тут така смішна.

— То тітка Турб'єрг. Це вона лишила мені цей нещасний спадок.

Сельма пильніше придивилася до дівчинки.

— А це ти?

— Ну, так... я.

Рут кашлянула. У неї аж почервоніли вуха.

— Здається, я ніколи не бачила, щоб ти так усміхалася, — сказала Сельма.

— Либонь, мені було тоді дуже добре, — сказала Рут і вихопила в Сельми
з рук фотографію. — А тепер допоможи мені прибрати. Що швидше ми на-
ведемо тут лад, то швидше я зможу продати цей непотріб.

— Невже ти продаси цю крамницю?

